

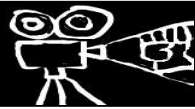
INCERTESA POLÍTICA

NOVES RETALLADES

nº 188 - setembre 2023 - donatiu 2 euros

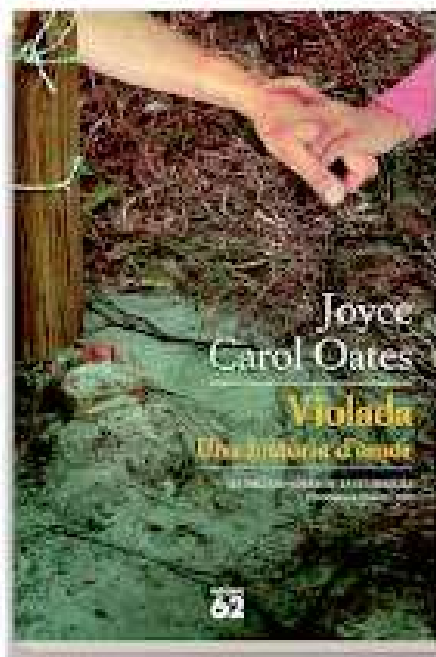
Editorial	pàg 3	Escola d'Estiu 2023: <i>Programa i Partit avui</i>	pàg 9
Pàgines centrals	pàg 12-13	Antirepressiu:	pàg 10-11
Diada Catalunya: recuperar els carrers		Amb Pego: Jo també soc antifeixista!	
Política	pàg 4-5	Absolt el bomber agredit que van jutjar com imputat	
CUP, fi de cicle?		Esteles per POUM i IV Internacional a revolució	pàg 14
Sindical	pàg 6-7	Memòria històrica.	pàg 15-17
Ensenyament públic Catalunya: vaga inici curs		<i>Oposició d'Esquerra</i> de la URSS als <i>gulags</i>	
Metal·lúrgia Cádiz: trobada de sectors en lluita		Internacional	pàg 18-24
Rubiales, s'ha acabat!	pàg 7	Perú; Argentina; Kagarlitsky llibertat!	
Pensionistes <i>Previsió social complementària</i>	pàg 8	Ucraïna: 4rt comboi d'ajuda a sindicats.	

A la nostra crítica la tenim amb COVID, així que reproduïm les recomanacions de lectures de Pelai Pagés que ens ha autoritzat a reproduir (<https://pelaipages.blogspot.com/2023/08/dos-novellistas-historicas-joyce.html>).

Dues novel·listes històriques: Joyce Carol Oates i Viola Ardone

*Acabo de llegir dues novel·les de dues escriptores contemporànies, que tracten de casos diferents, però que fins a un cert punt, el marc històric i les situacions són similars: la violència contra les dones i el patriarcat existent encara en la nostra societat. L'escriptora estatunidenca Joyce Carol Oates l'any 2003 va publicar *Violada*. Una història d'amor, una novel·la que jo he llegit en versió catalana de l'any 2005. Com el seu títol indica se centra en la violació –una violació grupal- que va patir una dona, la Teena Maguire, quan caminava amb la seva filla de dotze anys, una nit pel parc de Rocky Point de Niagara Falls. La novel·la tracta de la justificació dels violadors, d'una justícia injusta, que justifica els violadors –perquè la Teena no hauria d'haver anat vestida com anava, amb samarreta, texans tallats per sota les natges, sandàlies de taló alt...- i, finalment, del policia Droomor, que, justament, per amor, serà el qui farà justícia.*

Seix Barral

Viola Ardone

La decisión

Per la seva banda, Viola Ardone, que es va donar a conèixer a l'estat espanyol amb la novel·la «El tren dels nens», acaba de publicar «La decisión» (2023), una novel·la que té per protagonista també

una dona, la jove Oliva. En aquest cas la novel·la, que com en la seva obra anterior també s'inspira en un cas real, està situada a la Sicília dels anys 60, on les dones seguien oprimides tant per la família, com per la tradició i per la llei. El fet era que les dones per principi sempre s'havien de sotmetre a la voluntat dels homes. No és el que féu Oliva, que a desgrat d'enfrontar-se amb tot el poble i haver-lo d'abandonar, inicia una revolució silenciosa per conquerir el seu dret de prendre lliurement la decisió més difícil de la seva vida: què fer la resta de la seva vida. I el fet és que quan als anys 80 retorna al poble, per exercir l'ofici de mestra, la seva llibertat és absoluta. És el que li diu a un pastisser amb qui la volien fer casar, quan va anar a comprar un pastís: «He vingut a comprar amb el diner del meu sou allò que tu, un dia d'ara fa molts anys, volies donar-me per la força. Què he guanyat? La llibertat de decidir per mi mateixa».

Es tracta, doncs, de dues novel·les d'una actualitat indubtable, que ens fan reflexionar sobre allò que, desgraciadament, segueix essent tant present encara a la nostra societat.

Pelai Pagés

EI proper 26 de setembre Feijó intentarà una més que probable investidura fallida.

El president del PP esperava si els barons del PSOE pressionaven com a octubre del 2016, que amb algunes abstencions van permetre la investidura de Rajoy, però aquest cop Sánchez té un major control de l'aparell. També l'escora del PP cap a Vox ho fa quasi impossible. La qüestió sembla reduir-se a si Sánchez aconseguirà reunir tot els suports que necessita per obtenir la majoria (amb un govern PSOE o PSOE/Sumar), i si no anem a noves eleccions. En tot cas, la tàctica del PSOE és tirar la pilota endavant, deixar que passi el temps i que les contradiccions facin madurar la situació.

A canvi dels vots per fer a la socialista Francina Armengol presidenta del Congrés, ERC i JXC, juntament amb Bildu i el BNG, van demanar un gest cap a les llengües cooficials, per poder-les parlar al Congrés i a Europa, i una desjudicialització del Procés. Ara per la investidura posen l'accent a l'amnistia, finançament i traspessos com Rodalies. És evident que no hi haurà cap compromís sobre un referèndum d'autodeterminació.

El debat sobre una possible amnistia està sobre la taula i sembla decisiu. Cal una amnistia per reconèixer que l'estat va violar drets fonamentals, i també acabar amb el patiment dels i de les 4000 represaliats/ades. Però una amnistia també pot ser un procediment per enterrar el referèndum de l'1 d'Octubre. O una amnistia pot acabar posant en el mateix sac repressors i reprimits. En aquest sentit Yolanda Díaz avançava que podia servir també per als policies i guàrdies civils encausats. És evident que una amnistia en aquests casos seria la consolidació de la repressió que va aplicar l'estat contra el legítim dret dels i de les catalanes de decidir el seu futur. Seria una segona edició de la nefasta amnistia del 1977 que, a nom de deixar lliures als lluitadors i lluitadores, deixava impunes les atrocitats del franquisme i el blanquejava.

El marge de maniobra que tenen ERC i sobretot JXC és molt estret, i s'arrisquen a un nou càstig de l'independentisme en unes eleccions autonòmiques no trigaran a convocar-se. Per això no es pot descartar que les negociacions fracassin i anem a la repetició electoral. Creiem que no s'ha de donar suport a la investidura de Sánchez, més encara quan l'alternativa són noves eleccions el gener.

Tornen les retallades

Però, sigui quin sigui el resultat final, el que està clar és que la Comissió Europea ja ha advertit que s'acaba el període d'excepcionalitat sobre control de dèficit i deute públic, i que es tornen

als topalls del 3% de dèficit i un 60% del PIB. I adverteix que les previsions que planteja el govern Sánchez no s'ajusten al sostre de dèficit i que cal una retallada addicional en els pressupostos del 2024 de quasi 10.000 milions d'euros. Encara no ens hem recuperat de les retallades anteriors del 2012, i ja en reclamen de noves.

La inflació que no acaben de controlar a la UE i impulsa als bancs centrals a seguir augmentant els tipus d'interès crea més dificultats de finançament a una economia que es va aturant. El creixement del segon trimestre es va reduir en els països de l'OCDE fins el 0'4%. El FMI torna a advertir d'una recessió a la segona meitat del 2023 i 2024, mentre la Xina es desaccelera i veu com li cauen les exportacions.

Sánchez presumeix de créixer per sobre la mitjana de la UE i que té la inflació més controlada. Però tot just el segon trimestre del 2023 l'economia espanyola recuperava el PIB d'abans de la pandèmia (que va caure un 11'3% en el 2020), mentre que la mitjana de l'OCDE havia superat en 5'1% el nivell de 2019. És a dir, encara no hem arribat on érem que ja tornem a caure. El deute públic marcava un nou rècord aquest estiu amb 1.568 billions de euros (113% del PIB), cosa que suposa un augment el darrer any d'un 6,4%,. I amb la pujada del preu del diner també creixen els interessos que paguem per aquest enorme deute.

Aquestes dificultats de l'economia expliquen que l'estat espanyol sigui l'estat de la Unió Europea on més han crescut les declaracions d'empreses en fallida. Quasi s'han triplicat: de les 3.658 del 2020 a les 9.606 del 2022. Certament que això no ha comportat una forta destrucció de llocs de treball, però sí d'un augment de la precarietat i una caiguda del poder adquisitiu dels sous. El turisme, sinònim de sous baixos i molta precarietat, ha aguantat la pujada del PIB dels darrers mesos, mentre la indústria segueix perdent pes.

Per tots aquests motius la situació empitjora per a la classe obrera i les classes populars, ja sigui amb un govern Sánchez o amb la convocatòria de noves eleccions. La defensa de sous i pensions contra una pujada de preus, particularment de l'alimentació i de l'habitatge que són dos pilars fonamentals, exigirà mobilitzar-nos i qüestionar el V Acord per l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva signat per CCOO, UGT y la CEOE el 31 de maig, que acceptava la pèrdua de poder adquisitiu del 2022 (un 2,8% d'augment dels sous amb una inflació del 8,5% inflació). Caldrà tornar a defensar els serveis públics davant de noves retallades. Ens cal organització i mobilització. I un cop més tornar a insistir que hem de reagrupar forces a l'esquerra del PSOE-Sumar-Podemos-IU. Sense aquesta construcció d'una alternativa per la ruptura amb el règim i el sistema capitalista, seguirà el compte enrere per l'arribada de la dreta i l'extrema dreta al Govern.

01/09/2023

LI

CUP-PR 23J Unes eleccions

nefastes

Aquestes eleccions han sigut la cirera d'un procés de degradació de la democràcia interna dins la CUP-PR. En el debat intern només hi havia dues opcions: o bé no presentar candidatura o bé acceptar la llista que havia decidit el Secretariat Nacional. Les bases no van poder decidir res sobre la confecció de la llista, amb el pretext que «no hi havia temps». La representant de Lluita Internacionalista, per decisió de l'aparell, va passar del lloc 5 de 2019 al vuitè. I va passar el mateix amb el programa.

El menyspreu cap a les organitzacions que formem part de la coalició ha anat més enllà. Fins i tot el nom de la coalició «Per la Ruptura» es va amagar i només va sortir a les paperetes. Tot el material de campanya, fins i tot les credencials de les apoderades, deia exclusivament CUP. Això sí, es va finançar amb els diners de la coalició de la legislatura anterior.

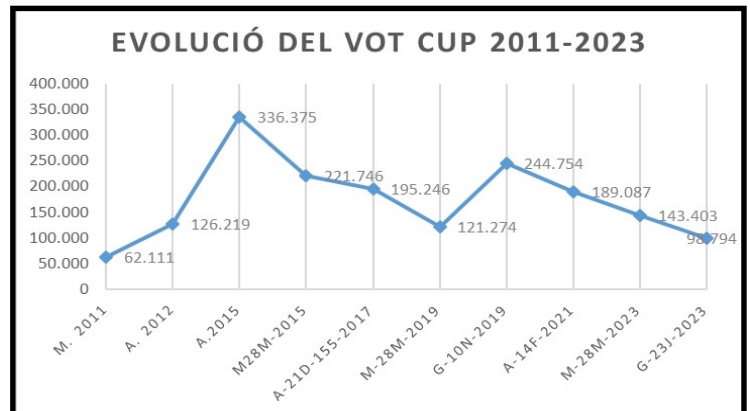
Fins i tot, el Secretariat Nacional va boicotejar l'únic acte de campanya que es va fer a L'Hospitalet, la segona ciutat de Catalunya, organitzat per Lluita Internacionalista. La CUP de l'Hospitalet va vetar l'acte per la presència com a ponent d'un reconegut activista antifeixista d'Alternativa d'Esquerra de l'Hospitalet, i el SN, que havia compromès la presència de la diputada Eulàlia Reguant, va comunicar que la retirava, quan els materials de difusió de l'acte ja estaven impresos. El nucli local de la CUP no ha fet cap acte de campanya a la ciutat, però tampoc permetia que se'n fes un que no controlés i va imposar el seu sectarisme sobre activistes locals que han optat per impulsar una candidatura pròpia a les municipals però estaven disposats a fer costat a la CUP a les generals. Quin és doncs l'exemple d'Unitat Popular que vol vendre el Secretariat Nacional?

Les conseqüències d'aquesta política es veuen en el mateix resultat de les eleccions: la CUP va perdre a l'Hospitalet el 70% dels vots respecte a 2019. Això passa quan el criteri que s'imposa és el de la preservació de l'aparell i no el de construir-se localment com a altaveu de les lluites. No és una dinàmica nova, però s'agreuja. I com demostren els resultats, no funciona ni tan sols electoralment. La CUP viu un procés de burocratització que buida les bases, menysté les altres organitzacions i la separa dels carrers.

Catalunya

CUP: F

La CUP-PR ha perdut els seus dos escons, però el més important passa de més de 240.000 vots a pocs més de 98.000, és a dir n'ha perdut quasi dos terços. Hi ha una crisi que s'aprofundeix. El propi Secretariat Nacional reconeix aquesta situació i obre un debat sobre la necessitat de refundar la CUP. Hi ha veus que reclamen un altre «personatge» mediàtic que ens tregui de la caiguda lliure, com ja s'havia dit amb Dolors Sabater. La seva dimissió com a parlamentària després de les municipals va passar amb més pena que glòria. El problema no és de figures mediàtiques és de projecte polític.

La CUP no es desenganxa del «bloc independentista» amb ERC i JXC, no deixa de ser la seva ala esquerra, enlloc de ser una alternativa a les seves traïcions. Però el projecte d'ERC independentista en els discursos, ha deixat de ser independentista en els fets, per passar a reprendre l'autonomisme. El mateix podem dir el Govern Torra i de JXC. Què es podia esperar de la CUP? Que fos l'abanderada de l'1 i del 3 d'octubre, i no que tornés a acceptar que cal un nou referèndum... Que cridés a la resistència quan els dirigents d'ERC i JXC o fugien o s'entregaven. Que digués que les eleccions més antidemocràtiques van ser les del desembre del 17, amb el 155 i que llavors sí, cridés al boicot i a «desobeir» la recomposició autonomista dictada pel règim. Una crítica contundent a la política dels successius governs des del 2017 i a cada concessió al règim i al govern central.

Hem de reconèixer que l'ANC ens ha passat per l'esquerra. Però en comptes d'analitzar-ho i treure conclusions, vam participar en les eleccions de febrer del 2021, amb Dolors Sabater com a flamant cap de llista al parlament, amb l'experiència de front comú amb ERC, IC i PSC a Badalona, i un acostament a ERC. La negociació del darrer govern Aragonès, el missatge de que podíem entrar al Govern, els dos anys de treva amb la mesa de diàleg. L'ajornament un i altre cop del trencament de l'acord d'investidura. I, si quedava algun dubte, Girona amb Lluç Salellas alcalde de la CUP d'acord amb JXC i ERC, entregant-los totes les regidories econòmiques que asseguraven la persistència de la Girona burgesa que tan havíem criticat... Les mateixes companyes del grup de municipalisme, en la COP en que analitzàvem els resultats de les municipals, constataren que on pitjors resultats s'havien tret era allà on estàvem en governs en minoria:

FI DE CICLE?

llavors, perquè es repeteix? Qui espera que no ens posin tots al mateix sac? O pitjor encara, sigui a nosaltres a qui menys perdonen?

També hi havia motius de classe per trencar amb ERC i JXC. Les seves polítiques van contra les classes treballadores. I en això ens trobàvem enfrontats també als Podem-Comuns i el seu *Govern més progressista de la història* a Madrid i abans amb l'Ada Colau a Barcelona. I calia una radicalitat anticapitalista, de classe, que tampoc ha existit. La lluita obrera no ha estat el centre de les preocupacions de la CUP, però és entre una classe obrera originària majoritàriament d'altres llocs de l'estat on es juga el futur, també el de la República Catalana. Hem demanat un cop i un altre un gir a l'esquerra que no ha arribat: lluitar contra els tancaments i acomiadaments, en defensa de salaris i pensions,...

Un bon sector de la CUP es mira amb llunyania una classe obrera catalana que parla majoritàriament en castellà, que no se sent independentista i que pot ser difícil que voti CUP. Era important per aquesta mateixa classe obrera aparèixer com el principal defensors dels seus drets, de la solidaritat entre els pobles. Anar de la ma de lluitadors i lluitadores, represaliats i represaliades, en una lluita unida contra la Monarquia borbònica, burgesa i presó de pobles. Però també la direcció de la CUP s'ho mirava amb llunyania. Encara que quan, a la lluita del metall de Cadis, i per insistència nostra, vam anar amb el diputat Albert Botran, vam trobar una bona acollida. Però aquesta component internacionalista, solidària, de classe no ha estat present. I aquí una segona conclusió: **la CUP tampoc ha capitalitzat la crítica des de l'esquerra als Comuns-Podem.**

L'evolució dels resultats electorals de la CUP s'inscriu en un cicle global. El que s'obre com a resposta a la profunda crisi capitalista del 2008-2009: els dels moviments a tot el Nord d'Àfrica i el Pròxim Orient; el moviment 15M, les múltiples vagues generals a Grècia; i l'ascens del moviment independentista a Escòcia o Catalunya. Els moviments entroncaven en noves referències polítiques: Syriza, Podem, Corbyn, Sanders, el Bloco de Portugal, ERC, JXC (amb la implosió de CiU) SNP... No és casual que les dues proclamacions de la República Catalana es fessin en octubre del 1934 i el 2017, en plenes crisis capitalistes mundials. Aquell cicle ara s'ha acabat. Les expressions de nacionalisme burgès i refundacions socialdemòcrates avui estan en caiguda. La CUP en forma part, però no és un problema de fatalisme històric.

La primera fase de la crisi capitalista, lluny d'estar superada en prepara una segona, aguditzant-la. Ha

començat amb els augments de la inflació, possible recessió, la pandèmia i la guerra alimenten aquesta reactivació de la crisi. Les condicions de vida de la classe treballadora es tornen a endurir: baixa el poder adquisitiu, augmenta la misèria, també entre gent que té feina, perquè el treball es precaritzza. I és per aquests motius, perquè s'aguditza la tensió entre les classes socials, que el capital financer inverteix en la construcció de l'extrema dreta, per disputar el carrer on no arriben el centre i la dreta tradicional. Xocs importants i decisius estan a punt d'arribar.

Efectivament cal un replantejament. Els corrents burgesos i petit burgesos com JXC i ERC retrocedeixen davant l'estat, les tendències socialdemòcrates també i no s'atreveixen a qüestionar els interessos del gran capital. Cap d'aquestes organitzacions serveixen ni per la defensa dels drets dels pobles davant l'estat centralista ni per la defensa dels i de les treballadores davant la devastació i voracitat del capital.

Sí, cal una refundació per reprendre un camí independentista, de classe, internacionalista. I per reprendre aquest camí cal **retornar la democràcia obrera** al funcionament de l'organització. Tornem a les assemblees decisòries que feien enveja a tota l'esquerra, com la del «Mas sí, Mas no». Tornem a **donar la paraula a les bases.** Si parlem d'Unitat Popular, **respectem i compartim amb les organitzacions que entren i deixem de banda l'autoproclamació** tan pròpia dels aparells burocràtics per eclipsar-les, com fins ara ha vingut passant. Tornem a donar comptes i a **posar el treball a les institucions al servei de les necessitats de la lluita al carrer, i a construir organització.**

Les nostres propostes:

- 1.- Tornar a posar el centre en la lluita, contra la repressió, en el carrer.
- 2.- Política decidida de denúncia del Govern Aragonès. Prou de treves. Ni taula de diàleg, ni acord de claredat, ni nou referèndum. Cal recuperar el carrer, i l'1 i el 3 d'octubre i acostar-se a l'ANC per a la mobilització.
- 3.- Gir a l'esquerra, per la doble ruptura, nacional i social
- 4.- Impuls de la coordinació a l'estat i internacional de la lluita antirepressiva i contra el règim del 78.
- 5.- Recuperació dels espais interns de democràcia i participació.
- 6.- Impulsar un Front que amplii els actuals acords electorals a les organitzacions de l'esquerra anticapitalista.

28/07/2023

LI

Catalunya

El curs 2023-24 comença amb vaga en l'educació pública

Si no hi ha canvis inesperats després del tancament d'aquest article, el proper 6 de setembre, primer dia lectiu del nou curs escolar, tindrà lloc una vaga de les treballadores de l'educació pública de Catalunya convocada pels sindicats CGT Ensenyament, USTEC i Intersindical-CSC. Una nova jornada de lluita educativa que evidencia que el canvi de conselleria no ha suposat cap canvi real de les polítiques educatives del govern.

El curs passat va estar a punt de començar amb una vaga a l'educació pública que donava continuïtat a la desena de vagues, algunes històriques, del curs anterior, però que va quedar desconvocada després del famós acord entre sindicats i Departament per la reducció de l'hora lectiva al gener amb incorporació de 3500 docents.enguany, sembla difícil que hi hagi cap acord abans del dia 6 de setembre que suposi la desconvocatòria d'aquesta vaga, en part justament per les crítiques que van rebre els sindicats per desconvocar la del passat curs sense consultar-ho abans amb les treballadores.

Aquesta nova vaga educativa fa explícit que el cessament com a conseller de Josep Cambray després del desgast patit per la mobilització i les darreres davallades electorals d'ERC no suposa cap voluntat de canvi real de les polítiques educatives de l'actual govern. Fins el moment, l'únic diferent que ha fet Anna Simó en relació amb Cambray ha

estat tenir un to més conciliador. Un canvi de formes que no ha suposat cap canvi de contingut ni l'aplicació de cap de les reivindicacions sindicals vigents: s'ha seguit maltractant a les treballadores interines amb oposicions injustes i mal planificades al juliol mentre es segueix ignorant l'exigència d'estabilització real de totes les treballadores en frau de llei. S'ha continuat amb l'avançament del proper curs, al 6 de setembre tot i el temps insuficient de preparació denunciat per les treballadores i les denúncies d'altres temperatures denunciades per la CGT en el mateix període de l'any passat als centres educatius. Segueix la manca creixent de democràcia als centres i es segueix sense l'augment de pressupostos significatiu que caldria per apropar-se al 6% del PIB que estableix la mateixa LEC.

Per tant, es evident que cal seguir lluitant i que calia aquesta vaga d'inici de curs. Però cal dir que es continua tenint el mateix punt feble que el curs passat i que fa dos: la manca d'assemblees de base de treballadores per decidir des de baix com, quan i fins a on lluitar. Des de CGT Ensenyament s'ha intentat convocar assemblees de centre, territorials i reactivar les zones. Però amb molt poca participació en la majoria de casos. Serà fonamental enfortir aquesta qüestió si es vol donar continuïtat a les mobilitzacions i si es vol que aquestes siguin prou participatives.

29/08/2023

Pedro Mercadé
Delegat sindical ensenyament públic

Metall de la Bahía de Cádiz

Trobada estatal de sectors sindicals en lluita

Lluita Internacionalista considerem de gran importància la convocatòria d'aquesta jornada de sectors en lluita, en el camí de la necessària coordinació per enfortir-la. I és per a nosaltres un orgull haver estat convidats. Reproduïm la crida a la Jornada i des de ja ens comprometem a assistir-hi:

El cap de setmana del 7 i 8 d'octubre, hem convocat una trobada entre sindicats i col·lectius en Lluita de diversos punts de l'Estat. La idea principal és que ens coneguem una mica millor, que expliquem cada col·lectiu les diferents lluites en les quals ens trobem i que es puguin veure representats treballadores i treballadors de diferents sectors, fent major incidència en els més precaritzats.

Com esperem que acudeixin sectors i gremis molt diferents, intentarem generalitzar una mica els problemes perquè seria impossible atendre problemàtiques tan diverses. Per aquest motiu, dividirem l'acte, argumentalment, en diversos apartats que dependran dels col·lectius i sectors que vingueu a la Trobada. Segons es vagi confirmant l'assistència, anirem concretant l'acte.

La Trobada començarà el dissabte a les 10.30 hores del matí. A les 14.00 tindrem un descans en el qual muntarem una barra amb tapes i begudes. A les 16.00 continuarem amb l'acte i a les 19.00, hi haurà una actuació molt, molt reivindicativa d'acord amb l'acte. Els horaris són aproximats.

El diumenge es projectarà un documental a estrenar sobre la lluita del Metall en la Badia de Cadis. Documental dirigit per Mercedes Montcada, en el qual s'expliquen els conflictes que hi ha hagut en els últims anys a la nostra terra.

Evidentment, us convidem a passar el cap de setmana a Cadis, participant en els actes o sent aquí, com vulgueu. Segons ens aneu confirmant assistència i sectors laborals que representeu, anirem estructurant la participació de cada col·lectiu en segons quin moment de l'acte.(...)

La Trobada es celebrarà a Puerto Real, gairebé amb tota seguretat en el Centre Cívic de la Barriada Obrera del Riu Sant Pere.

Quedem a l'espera de la vostra resposta.

Salutacions.

Rubiales, s'ha acabat!

Amb el cas Rubiales queda demostrat, un cop més, que és imprescindible l'organització i la lluita feminista amb independència de classe. L'abús de poder i la violència patriarcal queden perpetuades i evidencien el masclisme institucional que patim les dones i dissidències, en concret en el sector de l'esport i en particular del futbol professional, travessat pels beneficis del gran capital. El cas de Rubiales és l'expressió del caràcter patriarcal de les institucions i que la mobilització és l'única forma d'aconseguir justícia i guanyar drets. A més a més, cal exigir protocols clars contra les violències per part de les institucions esportives i, sobretot, voluntat política i un posicionament clar amb perspectiva de gènere per tal que la seva aplicació tingui veritables resultats.

Cal identificar el petó que Luis Rubiales (ex-president de la Federació Espanyola de Fútbol) va fer a Jenni Hermoso (jugadora de la selecció) com una agressió i un abús de poder, i denunciar-ho públicament per deixar clar que si no hi ha consentiment, tal com va declarar explícitament la jugadora, és una agressió. Cal combatre aquests discursos reaccionaris que estan agafant força degut a l'augment de l'extrema dreta i la manca de polítiques reals dels governs autoproclamats progressistes que no fan front a les violències. Contra el discurs d'odi de Rubiales cap al col·lectiu feminista titllant-lo de «lacra» i els aplaudiments de suport dels membres de la Federació Espanyola de Fútbol s'ha d'actuar amb contundència per defensar els nostres drets. Perquè aquest tipus de violència també les patim moltes treballadores en el nostre centre de treball o estudiants en els nostres centres d'estudi.

Reivindiquem i acompanyem la iniciativa de les jugadores de renunciar a la selecció fins que no facin fora als dirigents, i es faci justícia per aquest cas. També donem suport a les diverses mobilitzacions que s'han fet arreu del territori i, les que estan convocades per als pròxims dies. Fem una crida a participar-hi i a defensar les jugadores en aquesta lluita, així com acompanyar i mobilitzar-nos davant tots els casos de violència patriarcal en les institucions esportives.

**Fora Rubiales i els dirigents de la Federació!
Exigim als governs més pressupost
per combatre totes les formes de
violències patriarcal!
Fem una crida a la mobilització
independent com la millor eina per
aconseguir justícia i defensar els
nostres drets!**

Previsió social complementària, **un parany més per al futur de les pensions**

El V Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva, signat per CCOO UGT CEOE el 31 de maig, és regressiu per als treballadors per diversos motius, per la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris que acorda pujades salarials del 4% en 2023 i del 3% tant per a 2024 com per a 2025, però ens detindrem en el punt 6 apartat 4 on es continua apostant pels Plans privats d'empresa. Continuem ratificant la nostra opinió negativa sobre els Plans de Pensions d'Empresa que compten amb el suport del govern de coalició, és bo tornar a això, ja que és una part del V Acord per a l'ocupació i la negociació col·lectiva afectés en el futur als treballadors i les treballadores:

«4. Previsió social complementària

Les Organitzacions signants d'aquest Acord compartim una valoració positiva sobre els Sistemes de Previsió Social Complementària i hem considerat convenient abordar el desenvolupament dels mateixos en el marc de la negociació col·lectiva.

Per això, plantejem fomentar en els convenis col·lectius els Plans de Pensions d'Ocupació, en el seu cas, a través d'Entitats de Previsió Social Empresarial (EPSE), com a mesura d'estalvi a llarg termini, de caràcter finalista i de complement de les pensions públiques. «

En la recomanació 16 del Pacte de Toledo i en l'Acord recentment signat s'utilitza l'eufemisme de sistema complementari. Es proposa que en les empreses una part del salari vagin a fons privats d'empresa. I demanen «l'esforç de treballadors», és a dir, un esforç de menys salari i un estalvi directe a les butxaques patronals per no haver de cotitzar a la SS la part de salari invertit en els fons. No és suficient suportar la precarietat dels treballs, els baixos salaris en la majoria dels casos, que ara volen llevar-

nos el nostre salari.

Ja hem dit moltes vegades que el sistema públic de pensions és sostenible malgrat els endevidins i l'interès del govern de coalició i de les entitats financeres de llançar missatges plens de mentides.

La seva posada en marxa lleva, amb total certesa, fons col·lectius a la S/S i a la Hisenda Pública en perjudici de tota la classe treballadora i tota la ciutadania. Per contra, beneïciarà a col·lectius molt concrets: rendes altes del treball, empresariat en general, banca, assegurances, patronal... Dificultant el pagament de les pensions actuals i les futures. Actualment, les cotitzacions dels treballadors i les treballadores i les empreses (per cert, salari diferit) van a la caixa de la Seguretat Social i és d'on es paguen actualment les pensions, però la proposta dels plans privats d'empresa significa que a llarg termini una part de les cotitzacions socials es traspasessin a les grans entitats bancàries.

S'aposta per les Entitats de Previsió Social Empresarial (EPSE) i nosaltres ens preguntem novament. L'Estat es farà càrrec de la mala praxi bancària en què puguin incórrer les entitats financeres? L'Estat es farà càrrec de les pèrdues de les EPSE? Van ser recentment actualitat aquestes entitats per la denúncia de molts pensionistes bascos quan han volgut recuperar els seus plans de pensions i aquestes s'han negat a retornar-los. Els fons privats de pensions actuals no són rendibles i els únics beneficiaris són les entitats financeres que les gestionen gràcies al cobrament de les comissions.

Els paranys del capital són molts per a robar-nos el dret a una pensió digna i suficient a càrrec dels pressupostos de l'Estat, afavorint el benefici de la banca com a eix principal i trencant el sentit universal que les pensions es basen en la solidaritat generacional.

Fem una crida als treballadors i a les treballadores perquè no acceptin signar convenis en els quals s'incloguin Sistemes de Previsió Social Complementària ni s'adhereixin de manera voluntària a ells.

GOVERN I QUI GOVERN I
LES PENSIONS ES DEFENSEN.

Pensionistes LI

Programa i Partit revolucionari avui

Aquest any hem celebrat la 23a Escola d'Estiu de LI del 28 al 31 de juliol al Mas Gorgoll, a Palamós. Hem passat quatre dies discutint sobre la necessitat de la construcció d'un partit revolucionari dotat d'un programa que respongui a la realitat actual amb una perspectiva socialista. Ho hem fet, a més, amb la participació de companyes del MAS portuguès i l'IDP de Turquia (seccions de la UIT-QI), que han compartit amb nosaltres les seves experiències.

En la primera jornada, celebrada a Barcelona el 28 a la tarda, vam fer una petita introducció al tema, discutint les diferències entre els conceptes «classe en si» i «classe per si», i com el partit revolucionari representa la màxima expressió del segon. També vam parlar del rol dels sindicats i dels partits, així com dels diferents corrents amb fonaments històrics (anarquisme, socialdemocràcia, estalinisme i trotskisme).

El segon dia, ja des de Palamós i en un entorn magnífic amb piscina i espais de lleure, vam estudiar el concepte de «programa», que estableix el marc de comprensió comú de la realitat i les tasques que se'n deriven per a la consecució de l'objectiu revolucionari. Vam veure com el programa és fruit de l'experiència diària comuna i, per tant, el fet que està subjecte a discussió i canvi permanent per tal d'adaptar-lo de la millor manera possible a l'anàlisi científica de la societat.

Per tal de caracteritzar amb el màxim d'exactitud l'estat actual, vam introduir els conceptes d'etapa—actualment imperialista, «època de guerres i revolucions d'amplitud mundial»—i situació. Aquesta última pot ser no revolucionària, contrarevolucionària, pre-revolucionària o revolucionària, i pot variar segons el país o regió. La definició de la situació ens permet desenvolupar un programa diferent en cada cas, que respongui a un anàlisi acurat de la realitat conservant els objectius estratègics cap a la revolució. En aquest punt, vam fer una crítica al «programa de mínims» de la socialdemocràcia, així com a l'establiment d'un «programa de màxims» sense cap tipus de lligam amb la realitat. En oposició a aquests dos, vam discutir que el millor era el «programa de transició».

Finalment, vam plantejar la necessitat del programa de respondre a tres problemes fonamentals: el Govern, el Règim i el Sistema. En aquest context, vam distingir entre consignes democràtiques, mínimes, parcials, transitòries i revolucionàries, i vam descobrir que en totes elles hi ha un potencial revolucionari si tenim en compte que en cap cas són assumibles de forma completa i vertadera sota el capitalisme en l'etapa imperialista. Per acabar el dia, ens vam fixar en la diferència entre la propaganda, que busca donar moltes idees a un grup reduït de persones, i l'agitació, dirigida a fer arribar

molt poques consignes que permetin incidir en punts claus del moviment de masses.

Diumenge 30 de juliol vam obrir el dia discutint sobre els tipus de partit i, especialment, sobre el partit leninista, caracteritzat pel centralisme democràtic, la naturalesa revolucionària i antireformista, i la intervenció diària en les lluites de les treballadores i els sectors populars. Intentant comprendre en profunditat cadascun d'aquests conceptes, vam començar debatent el significat de «centralisme democràtic», basat en un equilibri entre la màxima discussió interna i l'actuació unitària a les lluites. En aquest punt, vam descobrir les febleses dels corrents que sacrifiquen la democràcia o el centralisme. Així mateix, vam recordar la importància del diari com a element vertebrador d'una política comuna del partit.

Pel que fa al tercer punt, vam reconèixer en la pràctica diària de les militants del partit la importància de la intervenció a les lluites que es donen a nivell local i mundial. La necessitat de corroborar a la realitat la crítica que fem des del partit és un mecanisme que es troba a les entranyes del marxisme i la seva relació dialèctica entre allò subjectiu (la idea) i allò objectiu (la realitat). Finalment, vam acabar discutint sobre el procés de construcció del partit revolucionari i les diferents fases per les quals passa: el nucli fundador, el partit d'avantguarda i el partit de masses.

Valorem la importància central que donem a l'Escola d'Estiu. Un espai per a la formació de les militants i d'altres companyes properes a LI on podem discutir i debatre conceptes que ens ajuden en la nostra intervenció diària en els moviments i les lluites. Et convidem a veure el vídeo resum de l'Escola d'Estiu que trobaràs en el QR adjuntat.

*Marc del Alcázar Julià
Joventut LI*

Absolució encausats de Pego!.
País Valencià

Jo també soc antifeixista

Aquest és el lema de la campanya que els encausats de Pego van iniciar el 2022 per a demanar la solidaritat davant el judici contra els catorze antifeixistes de Pego, que se celebrarà el proper 17 d'octubre. Els demanen nou anys de presó a cadascun. Aquest 23 de setembre realitzaran un concert de solidaritat a Pego.

El desembarcament a la localitat de Pego de la comarca de la Marina Alta (Alacant) d'una trentena d'altres vinculats al CF Gandia durant un partit de futbol a l'estadi municipal d'aquesta localitat, que van desfilar per la població entonant càntics nazis i proferint amenaces, va propiciar que centenars de joves antifeixistes acudissin a repel·lir-los en una concentració espontània.

La Fiscalia demana un total de cent quatre anys de presó repartits entre 14 joves de Pego que van participar en aquelles protestes. Els acusen d'atemptat contra l'autoritat, lesions, desordres públics i amenaces.

El Ministeri Públic sol·licita vuit anys i onze mesos de presó per a 12 dels 14 joves encausats, amb tipus agreujats tant en l'atemptat contra l'autoritat com en els desordres, cosa que fa augmentar la petició de la pena.

A més de la petició de la Fiscalia, hi ha també les de l'acusació particular, exercida per cinc agents de la Guàrdia Civil. Dues d'elles s'adhereixen a la petició de penes de la fiscalia, i els altres tres demanen penes de cinc anys de presó. Curiosament, en aquest cas, la Fiscalia sol·licita més anys de condemna que la majoria de les acusacions particulars. A més, les responsabilitats civils exigides implicarien uns cinc mil euros en indemnitzacions a repartir entre tots els acusats en cas de condemna.

No ens cansarem de repetir que la lluita contra l'extrema dreta és una tasca de totes, no sols amb lemes, sinó fent polítiques que solucionin les necessitats de la classe obrera. Per a enfrontar-nos a l'extrema dreta és necessari fer-ho des de la independència de classe, combatent les polítiques dels governs que posen la catifa al seu desenvolupament. No es pot permetre que alguns mitjans de comunicació li facin el joc i no podem acceptar la seva normalització política malgrat la seva extensió a Europa. Cal deixar ben clar que aquesta no és la solució per a la classe obrera. Aquesta situació s'accentua al País Valencià perquè tenim un govern del PP i VOX que clarament aposta per les polítiques contra els treballadors, els emigrants, les dones, la memòria històrica,

la llengua i els col·lectius LGTB. Cal que ens organitzem políticament en opcions de classe, per a lluitar contra les seves polítiques (veure LI 187, «*Les cares ultres valencianes*»).

I acabem amb un altre lema que els encausats de Pego utilitzen recurrentment: «**NO PASSARAN**»

Carlos Rodriguez
País Valencià

Lleida

Absolt el bombe

Des de *Lluita Internacionalista* hem entrevistat al Joan Domènech, represaliat per manifestar-se el 27 de març de 2018. Aquell dia els CDRs de Ponent havien organitzat un tall a la carretera en contra de la detenció de Carles Puigdemont a Alemanya per haver organitzat el referèndum l'1 d'octubre.

Lluita Internacionalista.- Com va ser la càrrega policial? Quines van ser les seves maniobres de repressió?

Joan Domènech.- La càrrega policial va ser com una escamesa de tres columnes que venien en paral·lel a nosaltres. La primera columna anava amb escut, la segona ajudaven a empènyer, la tercera anava amb escopetes o armes. De la columna que venia cap a mi, un mosso em va apartar i em va donar un cop de porra a l'estómac, em van caçar i, llavors, els dos que venien darrere van ajudar a agafar-me per les espatlles i pel coll i treure'm de la manifestació, em van arrossegar, i van continuar colpejant-me, intentant tirar-me a terra. Vaig impactar amb el cul contra una furgoneta, un mosso m'empenyia per un costat i l'altre em donava cops a les costelles, a les cames. A continuació, va venir un tercer agent, em va agafar per la motxilla i em va tombar a terra, i els altres dos se'm van tirar a sobre, un amb el genoll a l'esternon i l'altre amb el genoll a l'engonal i aguantant-me amb el braç. Quan vaig caure a terra el que em va posar el genoll a l'estern, va

er agredit que van jutjar com agressor

colpejar amb la mà dreta el capó de la furgoneta i va fer-la avançar, i em va quedar el càrter de la furgoneta sobre del cap.

LI. Després de presentar la denúncia pels fets, què va passar?

JD.- No vam presentar denúncia, sinó que vam presentar una querrela criminal contra Mossos, que vam trigar quatre mesos i mig per redactar-la. Els Mossos es van esperar 9 dies a presentar la seva denúncia contra mi, suposo que per visualitzar els vídeos que corrien per xarxes i, així, inventar-se el seu relat. I, el dia del judici es va veure clarament que s'havien après un relat que no es corresponia ni tan sols amb el vídeo original.

LI. Tens intenció de presentar una denúncia?

JD.- Sí, sense cap mena de dubte. Per no dir que és l'única opció.

LI. Quan sorgeix el grup de suport Soses 27M?

JD.- El grup de suport es va formar el mes de febrer o març d'aquest any. Aleshores, la gent que m'envolta, amistats i gent activa d'aquí del poble vam decidir fer el grup de suport, amb l'ajuda i assessorament del Txevi Buigas, un dels encausats de l'operació de «Judes». També en formen part, la plataforma antirepressiva de Ponent, la plataforma antirepressiva de Barcelona i Bombers per la República.

LI. El 10 de maig de 2023 es va celebrar el judici on els encausats no eren els agressors, sinó que l'imputat. Quins eren els suposats càrrecs? Com es va desenvolupar el judici?

JD.- En principi jo estava acusat només de resistència i desobediència greu. La senyora fiscal em demanava nou mesos de presó, inhabilitació, una multa i les despeses del judici. Però, al començar la vista oral del judici la senyora fiscal va dir que rebaixava la petició de condemna a 3 mesos de pena multa a raó de 10 euros per dia. Però, vam continuar el procediment judicial.

Els fets van passar el març del 2018. L'abril del 2019 vaig anar a declarar per primera vegada als jutjats Lleida, on tenien presentats 5 càrrecs: resistència, desobediència greu i danys a l'autoritat policial; un mossos, va presentar una denúncia individual per danys a la manifestació; el Ministeri de Foment va presentar una denúncia individual de danys a la via pública. I, la senyora fiscal va posar un agreujant de tots aquests delictes per desordres públics. L'abril del 2019 vaig anar a testificar només com a imputat per aquests delictes, el senyor jutge instructor havia arxivat la querrela. Per tant, estava allà com a imputat i només podia respondre com a tal. Van tirar endavant només el càrrec de resistència i desobediència greu, pel qual em demanaven nou mesos de presó, més inhabilitació. La Generalitat va continuar com a acusació parti-

cular, demanant-me dotze mesos de presó, dotze mesos d'inhabilitació, una multa i les despeses dels advocats dels Mossos que havien anat a declarar l'abril del 2019. El desembre del 2020 van retirar la meva acusació particular entre d'altres.

Un cop acabat el judici, la senyora fiscal continuava amb la meva acusació i demanava tres mesos de pena multa. L'advocat va demanar la meva absolució total i demanava al senyor jutge que prengués accions judicials per si algun dels testimonis havia fet fals testimoni, i una petició perquè reobris la querrela. La sentència va arribar el dia 28 de juny de 2023 (Sentència en què Joan queda absolt de tots els càrrecs).

LI. Com t'has mobilitzat? Has trobat suport de gent mobilitzada i organitzada?

JD.- He estat mobilitzat des de fa anys. El tema repressiu, doncs, fa molt mal. No només a la mateixa persona, sinó també a l'entorn familiar i amistats. Vaig trigar molt temps a poder fer coses, després de rebre l'ajuda psicològica vaig poder tornar a treballar. Vaig estar nou mesos de baixa. I, vaig començar a mobilitzar-me. L'últim any i mig he fet acompanyament a represaliats com jo per falses acusacions de Mossos o de la Generalitat.

LI. Bombers per la República ha format part d'aquest suport, s'han organitzat accions de suport amb ells?

JD.- Ells m'han donat suport de sempre, perquè jo en formo part des d'abans que fóssim «Bombers per la República», quan érem «Bombers per la Independència». Vam fer molts actes, sobretot el setembre del 2017, un mes abans de l'1 d'octubre, vam estar molt per Barcelona. Per exemple, vam fer de cordó de seguretat a una manifestació universitària, els quals havien rebut amenaces de la policia nacional.

Moltes gràcies pel teu temps i les teves paraules! Gràcies a la victòria d'aquesta lluita, es pot veure com el poble salva al poble, gràcies a tota la lluita i organització de la classe obrera.

*Neus Valldeu
Ponent*

Diada de Catalunya

Recuperar els carrers. Reconstruir el moviment per la República

Les darreres eleccions han deixat un panorama inestable a l'estat espanyol. Amb Feijoo forçant una investidura fallida, la disjuntiva és o govern Sánchez (amb o sense Sumar i amb el suport de catalans, bascos i gallecs) o noves eleccions. Un govern a més que haurà d'aplicar el 2024 les retallades que dicta Brussel·les després del parèntesi per la pandèmia.

ERC i JXC negocien les condicions per donar el vot favorable a la investidura de Sánchez. La demanda del referèndum d'autodeterminació ha estat rebutjada per activa i per passiva pel PSOE. Veurem què passa amb una amnistia que sembla la peça clau d'un acord, acompanyada amb alguns compromisos financers i potser algun traspàs. Però anem alerta que no es repeteixi la darrera reforma del Codi Civil, que va treure la sedició, però va agreujar la repressió contra les manifestacions. D'acord amb una amnistia que, reconeixent que l'estat va exercir una repressió sobre drets fonamentals en el *procés*, tanqui la persecució i el patiment dels i de les 4.000 represaliats/ades. Però no a una amnistia per enterrar el referèndum de l'1 d'Octubre i el dret d'autodeterminació. No a una amnistia que posi en el mateix sac repressors i reprimits -com insinua Yolanda Díaz-, per anular els processos contra policies i guàrdies civils. No volem una segona edició de la nefasta amnistia del 1977 que, a nom de deixar lliures lluitadors i lluitadores, deixava impunes les atrocitats del franquisme i el blanquejava.

Les eleccions del juliol deixen també el retrocés d'ERC, JXC i la CUP, amb l'augment de l'abstenció a Catalunya. És el càstig per la renúncia a defensar el mandat popular de l'1 d'Octubre davant l'escomesa de l'estat. A la manifestació de la Diada de l'any pasat es va rebutjar l'autonomisme del Govern de la Generalitat i més en particular d'ERC, i es va precipitar la crisi de Govern i la sortida de JXC. Tampoc és que el Govern Torra avancés en una política de ruptura amb l'estat, més enllà del

simbolisme. Quin és el pla de Puigdemont o JXC per fer efectiva la República Catalana? Puigdemont es va negar a proclamar-la a les 48 hores del referèndum com havia estat aprovat i en plena vaga general, i va acabar proclamant-la amb la boca petita el 27 d'octubre, per igualar-la segons després, sense cap crida a defensar-la i tot seguit marxar.

Tampoc la CUP ha escapat al càstig electoral. Cau al mateix sac que ERC o JXC, per què no ha deixat de presentar-se com l'ala esquerra del mateix bloc, no com una alternativa decidida a les renúncies d'ERC i JXC. La possibilitat d'unacerta unitat de l'independentisme va acabar amb el referèndum i a molt estirar en la proclamació de la república el 27 d'octubre del 2017. Perquè no hi pot haver unitat en la renúncia, ni encara menys amb governs d'ERC i JXC que amb el Mossos han contribuït a la repressió de l'independentisme i dels moviments socials. Cal construir una alternativa i no reeditar unitats que se'ns giren en contra. Però la CUP insisteix a ser l'ala esquerra

d'un independentisme que només existeix en els discursos d'ERC i JXC, com a l'acord de govern a l'ajuntament de Girona.

L'estat ha colpejat durament el moviment aprofitant el replegament polític, més de 4.000 activistes han estat encausats/ades. Hi ha desconcert i confusió, també certa desmobilització, però no hem estat derrotats per l'estat ni per l'autonomisme.

El març avançàvem algunes propostes per sortir de l'atzucac a la Conferència organitzada per l'ANC.

- 1) **Mobilització unitària en defensa de tots i totes les represaliades**, sigui de les forces de l'Estat o els Mossos. Amnistia sí, però no a canvi de renunciar a la lluita per la República catalana, ni per garantir la impunitat de les forces repressives.

ca Catalana.

2) La lluita antirepressiva ha de permetre establir **lligams solidaris arreu dels països catalans i amb la resta dels pobles de l'estat**. Solidaritat amb els joves antifeixistes de Pego i amb els 6 de Saragossa i molts més. Cal avançar amb els moviments de l'estat que qüestionen el règim del 78 i accepten el dret d'autodeterminació dels pobles.

3) **Una mobilització mantinguda i progressiva per la República Catalana. Ens cal un pla de lluita, i amb organismes permanents de coordinació entre les forces que ens reclamem de l'1 d'Octubre, de la vaga general del 3 i de la proclamació de la República catalana.** Un pla que ha de combinar les mobilitzacions massives, amb campanyes permanents de denúncia de les accions de l'estat i de reivindicació de la ruptura amb la Monarquia, per la República catalana. **La defensa de l'escola catalana** ha de ser part d'aquest pla de lluita.

4) **Implicació amb la lluita dels sectors obrers i populars.** Cal ampliar la base de l'independentisme, però no per dalt amb acords amb les organitzacions que van donar suport al 155, sinó per la base treballadora que pateix una situació econòmica de retallada de poder adquisitiu de salaris i pensions, que veu el desmantellament i precarietat a la sanitat, educació i serveis socials públics, els desnonaments... Ara s'exigeixen des de la UE més retallades pel 2024. Un compromís amb la lluita feminista i LGTBI, amb la lluita contra la destrucció mediambiental amb megaprojectes. **Cal un gir a l'esquerra**, un major compromís amb les classes populars. La vaga general del 3 d'octubre del 2017 va ser convocada per les organitzacions que avui es reuneixen a taula sindical (CGT, IAC, CNT, COS, CO.Bas, SO) i també per la Intersindical, amb el suport d'organitzacions que participem a la Plataforma 3 d'octubre. La República ha de permetre identificar una societat més justa i igualitària, **la República Catalana o serà de la gent treballadora o no arribarà.**

5) **Cercant la solidaritat internacional entre pobles.** Cal cercar la solidaritat, però no esperant que aquesta ens arribi des d'institucions com la Unió Europea, que és

un club d'estats al servei de les multinacionals, que no defensarà el dret d'autodeterminació de Catalunya. La solidaritat ha de néixer de les **organitzacions populars, de l'esquerra internacional que accepti el dret d'autodeterminació dels pobles.**

6) **Construcció de nous referents polítics.** No hi havia ni haurà República catalana amb la falsa il·lusió d'un procés «de la llei a la llei». Hi ha un punt de ruptura i unilateralitat que és inevitable i que cal preparar en les millors condicions. Cal reconstruir nous instruments polítics. Això passa per convertir una entitat com l'ANC en un nou partit polític, presentant-se amb llistes a les eleccions? Creiem que no, que ens cal preservar instruments mobilitzadors com l'ANC i no convertir-los en una nova marca electoral. Però no serà un nou independentisme de dretes el que ens porti a la República. És imprescindible la conformació d'un **Front d'Esqueres per la República Catalana** amb els dos eixos de ruptura: amb el capitalisme i amb l'estat monàrquic. Treballem per què la coalició CUP-UNCPG, on participem des Lluita Internacionalista, sigui pal de paller d'aquest front, però cal que la CUP faci un gir. Caldrà emplaçar les organitzacions de l'esquerra revolucionària, a sectors de l'esquerra d'ERC, a moviments socials, a sectors sindicals amb qui es pot acordar un programa de lluita per la República Catalana de la gent treballadora. Aquesta és la tasca.

1/09/2023

LI

Suplement LI 185
Recuperem els carrers:
<https://luchainternacionalista.org/spip.php?article4938>

Esteles commemoratives als i a les caigudes del POUM i de la IV Internacional en la revolució de 1936

El 22 de juliol vam col·locar dues esteles al Fossar de la Pedrera, una pels caiguts del POUM i una altra pels de la IV Internacional. Es tracta d'un espai guanyat per honrar els afusellats del Camp de la Bota i avui recull la memòria històrica de la revolució i la guerra de 1936, que ha estat absent durant gairebé quaranta anys. Volem que la seva lluita i la seva mort surtin del doble anonimats a què han estat sotmeses, pel franquisme primer i pels hereus de l'estalinisme després, i citar-ne alguns i algunes, amb els seus noms i cognoms, reivindicant el seu valor defensant cada moment de la revolució i escrivint la nostra història.

La col·locació ha estat precedida de deu anys de batalla per aconseguir-la, amb traves constants dels que avui són hereus de l'estalinisme i són a les institucions.

L'emotiu acte va tenir unes paraules de l'historiador Pelai Pagès per la *Fundació Andreu Nin* i d'Esther del Alcázar per *Lluita Internacionalista*, amb la presentació de la nostra companya Cristina Mas i es va tancar amb *La Internacional*.

Va comptar amb la presència de més de 70 persones, incloent-hi companys vinguts de Madrid, Girona, el Penedès o València i amb la solidaritat dels que des de Madrid o Bilbao no van poder venir. Entre els assistents van estar els sindicalistes de la IAC i la CNT, així com les formacions polítiques *Endavant*, *Constituent per la Ruptura*, *Aurora*, *Corrent Revolucionària dels Treballadors (CRT)*, *CUP* i *l'Associació Pro-Memòria als Immolats per la Llibertat a Catalunya*. A tots ells el nostre agraïment.

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Reproduïm el tuit d'urgència que ha publicat la *Plataforma Prou Complicitat*, de la que participem, davant la notícia del restabliment de relacions de germanor amb Tel Aviv, que fa tot just uns mesos, celebràvem s'haguessin trencat:

«@jcollboni i l'@barcelona_cat decideixen legitimar l'apartheid, la colonització, l'ocupació i els crims de guerra, comesos sistemàticament per l'estat d'Israel.

El nou alcalde de #Barcelona prefereix silenciar les demandes de l'àmplia majoria de la societat civil palestina.

Jaume, tornes a trepitjar els Drets Humans del poble palestí i així els drets de totes.

#BCNAmbApartheidNo

#BcnAmbDDHHi

#BCN

#BarcelonaAmbPalestina

#Barcelonatoday

<https://www.instagram.com/p/CwqON8IK0Wi/?igshid=M2MyMzgZODVINw==>

ÚLTIMA HORA

**PROU
COMPLICITAT
AMB ISRAEL**

La nostra història.

L'Oposició d'Esquerra (*Levaya oppositsiya*) a l'URSS.

«Com més fosca la nit, més brillant l'estrella»¹

El 12 de març passat es van complir 86 anys del triomf de la vaga de fam de 132 dies dels trotskistes del *Gulag* de Vorkuta el 1937. I a l'abril, del seu esclafament. Va ser un símbol del que Broué² va qualificar com «*massacre d'una generació*».

El gir de Stalin el 1924 a l'URSS va significar la ruptura completa amb el marxisme revolucionari, el leninisme. S'abandonà l'internacionalisme, en el camí de la liquidació del capitalisme imperialista al món. Recolzant-se en el cansament de les masses soviètiques després dels sacrificis de la guerra civil i en l'aïllament del país, la burocràcia va començar a prometre un utòpic «*socialisme en un sol país*», i a denunciar el «*trotskisme*» i la seva concepció de la «*revolució permanent*», com el gran escull per aconseguir-ho. Es va liquidar la democràcia interna en el partit governant, el PCUS (*Partit Comunista de la Unió Soviètica*) i en els Soviets, i es va imposar un creixent totalitarisme en tots els aspectes de la vida. Trotski i els seus seguidors de l'Oposició d'Esquerra, es van oposar activament des de l'inici al gir estalinista i a la repressió, esdevenint el blanc privilegiat de la persecució burocràtica. Trotski denunciava que quan el 1928 va ser expulsat del PCUS, i després exiliat, uns 11.000 militants van ser deportats a Sibèria a treballs forçats. Als anys 30 la repressió es va transformar en genocidi. Per a més informació de la història i la política de l'Oposició d'Esquerra, consulteu el nostre suplement de LI 91, d'oct. 2008, «*Els i les trotskistes en la lluita contra la degeneració burocràtica de la URSS*»³

Vagues i manifestacions als *isolatoris*

Al principi, Stalin va recloure els trotskistes en centres d'aïllament, els *isolatori*, en vells recintes monacals. Però en aquests, plens a vessar, els guàrdies no aconseguien acabar amb els debats, les manifestacions, els càntics de la Internacional i les banderes vermelles el 1r de maig i el 7 de novembre. S'escriuien textos, es debatia i fins i tot es publicaven fulletons i es connectava amb l'exterior per polemitzar. Així un text de 1930, de Iakovin, Solntsev i Stopalov⁴, «*La Crisi de la Revolució. Les perspectives de la lluita i les feines de l'Oposició. La situació internacional*», va arribar a Trotski a Prinkipo el 10/12/1930, «*després d'haver viatjat al folre de l'abric... en fulles amb la dimensió d'un paper de fumar, i es va transcriure al ... novembre-desembre de 1931*»⁵. Entraven també cartes clandestinament, i es van organitzar duríssimes vagues de fam: una al centre d'aïllament de Tomsk,

on s'havien amuntegat, a finals del 1927 i al començament del 1928, centenars d'*opositsioneri*. Els *isolatoris* es van convertir en la darrera expressió de «*democràcia obrera*» sota la burocratització de l'URSS, així com després els gulags van ser el nínxol de reclutament de l'Oposició.

Per aquestes dates, Stalin dona el gir ultraesquerranista de la col·lectivització forçosa, provocant que un sector de vells i significatius opositors, amb Preobrajensky, Smilga i Radek al capdavant, cridin a abandonar la lluita interpretant que Stalin està per «*aplicar el programa de l'Oposició d'esquerra*». Rakovsky, els rebut: no s'estava davant d'un gir a l'esquerra, sinó que, en *absència de la classe obrera (de la democràcia al si del partit), vindria a reforçar els punts de suport de la burocràcia. Tenia raó, però la crisi va ser gravíssima, es van perdre militants, ... però el jovent va passar al capdavant. Subratlla Broué «la presència de molts obrers joves: la Joventut Comunista, el Komsomol, és una inesgotable reserva d'opositsioneri i de futurs afusellats*»⁶. El 85% dels opositsioneri tenen menys de 35 anys, el 44% són obrers de taller i el 25% obrers amb responsabilitats, i un alt percentatge de dones. Trotski va dipositar totes les seves esperances en aquesta joventut...

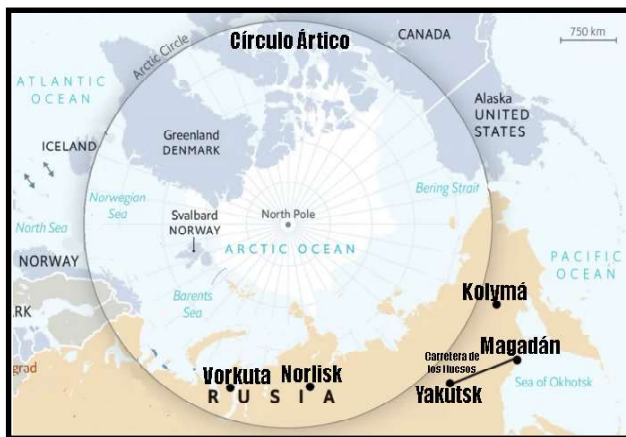

Van seguir les vagues de fam a Verjneursk, les més conegudes i dures. La primera a finals d'abril del 1931, pel fet que un sentinella va ferir un *decista* –opositor no trotskista-. Es va exigir càstig i la presència d'una comissió de la GPU, amb un responsable nacional, la subdirectora de la Secció Política Secreta, Marfa Fedorovna Andreyeva. Davant el compromís de complir-ho, detenen la vaga i el 1 de Maig la presó s'omple de manifestacions triomfants amb retrats de Trotski i consignes de l'Oposició. Però la comissió no hi va i es reprèn la vaga fins que es compleix amb tot. La segona gran

vaga de fam a Verkneursk, comença el maig del 1933, perquè l'oficial a càrrec, prorrogava administrativament les penes dels reclusos: també ho van aconseguir.

A Solovki, on els polítics estaven barrejats amb els comuns, el jove trotskista Dingelstedt⁷, va aconseguir organitzar-los i després d'una dura vaga, va aconseguir el reconeixement dels presos polítics i alguns drets. Aquests moviments, a més, transcendien els murs de les presons i es popularitzaven.

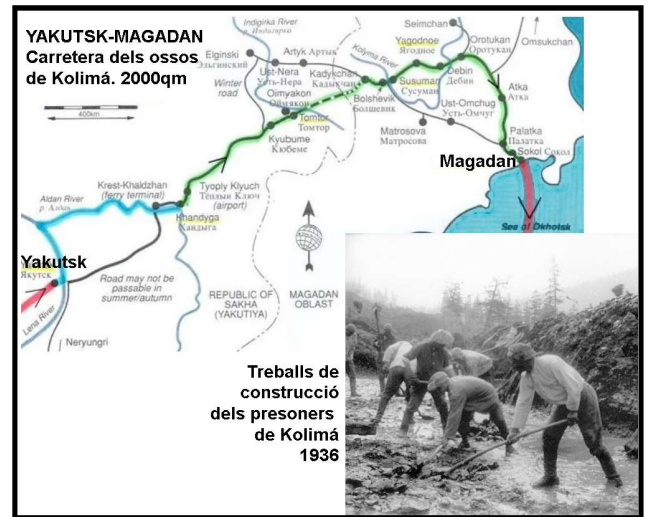
Stalin llavors, va decidir allunyar-los més de les ciutats i va posar en marxa el **sistema de gulags** (acrònim de la **Direcció General de Camps i Colònies de Treball Correccional**), una branca del NKVD (seguretat de l'Estat) per dirigir el sistema penal de treballs forçats. Va ser creat el 25 d'abril del 1930 i dissolt el 13 de gener del 1960!

Traïció a la vaga de fam de Kolymà

Fins i tot als *gulags*, els trotskistes van continuar lluitant. Un dels destins que van tenir va ser el *gulag* de Kolymà (Sevvostlag, creat l'1/04/1932 al servei de la constructora Dalstroy), amb treballs forçats a les mines d'or i a la «carretera dels ossos», de 2.000qm., que uneix Yakutsk amb Magadan. Es diu que hi ha un mort per cada metre, i el seu cadàver està col·locat com a fonament de la mateixa carretera, la qual cosa li dona nom.

Al juliol 1936, es produeixen incidents a Magadan, amb el desembarcament de deportats, que saben el que els espera a Kolymà. I organitzen la vaga de fam. Els delators expliquen que el jove trotskista David Maidenberg⁸ convencerà els seus companys dient: «Els qui van arribar abans que nosaltres a Kolymà van guanyar una vaga de fam de vint o vint-i-cinc dies. Ara ells viuen en bones condicions... Obtingueren tot això gràcies a l'acció organitzada, a la seva oposició al règim dels camps. La premsa internacional en parlarà molt aviat. (...)» La vaga es va iniciar el 12 de juliol, i el 30 esclaten violents disturbis als barracons i als voltants, ja que la NKVD treu fora els vaguistes que es resisteixen a que se'ls envii «a la taïga» – el bosc subàrtic on transcorre la carretera dels ossos-. El comitè que ha organitzat la vaga serà separat en un barracat allunyat.

Se'ls fa un judici farsa basat en la declaració de Viktor Antonovich Volkov, *Volchok*, qui havia estat líder dels deportats de Karaganda,... que ha cedit a les tortures de la NKVD i ara delata els seus companys per infinitat de càrrecs, i en darrer terme, per «trotskistes». Entre finals d'octubre i principis de novembre de 1937, són afusellats els 168 presoners de la vaga. Res no sortirà a la premsa internacional: Stalin tenia les millors relacions amb la burgesia imperialista, i impulsava els fronts populars.

Triomf i derrota a l'infern gelat de Vorkuta

La ciutat i el *gulag* van néixer al voltant de les mines de carbó, les segones més grans del país. Estan al nord dels Urals, al costat del riu Petxora, 160 km per sobre del cercle polar àrtic. És la tundra, una plana sense arbres, eternament gelada, la temperatura mitjana de la qual oscil·la entre -34 i -6°, amb pics de -50. Segons testimonis, molts dels trotskistes –*oposicioneri*– que encara sobreviuen el 1936, van ser concentrats a Vorkuta (uns 500), al districte de Petxora diversos milers i la resta omplia Norilsk i Kolymà. Molts, amb les seves famílies. Allí vivien amb altres opositors de dreta, anarquistes i amb presos comuns, tots condemnats a treballs forçats a les mines.

A la tardor de 1936, després del primer procés de Moscou, els trotskistes van organitzar mitjans de manifestacions de protesta, i van fer votar una vaga de fam en assemblea general. Segons Maria Joffé⁹, les seves reivindicacions eren: «1) el reagrupament dels presos polítics i la seva separació dels presos comuns; 2) la reunió de les famílies disperses en camps diferents; 3) un treball conforme a l'especialitat professional; 4) el dret a rebre llibres i diaris; 5) la millora de les condicions d'alimentació i de vida». I aclareix Broué que el comitè de vaga elegit eren tots «*bolxevics-leninistes*» –com es feien dir els trotskistes-, i alguns d'ells, veterans de les vagues de fam de 1931 i de 1933 a Verkneursk.

Uns 1.000 presos polítics van iniciar la vaga, que va durar 132 dies, malgrat l'intent d'alimentació forçosa o suprimir-los la calefacció amb -50° a les cabanes de terra al costat del riu Syr-Laga on els

La Oposició d'Esquerra a Sibèria. 1928

havien traslladat. Alguns van morir. El febrer de 1937 va arribar l'ordre de Moscou de satisfer les demandes. Els detinguts es van anar realimentant progressivament a partir de principis de març. La vida va millorar significativament.

Però al cap de poc, **tots els vaguistes van ser traslladats a una fàbrica de maons deteriorada i allunyada**, sense cap mitjà de calefacció. Serien uns 1.200, més de la meitat trotskistes, ja que hi havien concentrat els vaguistes arrestats a la mina, a Usa i altres camps propers. Els arrestats als camps més allunyats -Petxora, Kozhma, Chib-Yu, etc.- eren portats prop de Chib-Yu. Cita Broué a Mussia, infermera al camp de Vorkuta, que escriu: «La fàbrica de maons havia agrupat sota el seu sostre molt deteriorat al millor de l'elit creadora dels camps, un poble d'esperits llançats i valents...» i a Kostiuk: «A finals de març, es va comunicar una llista de vint-i-cinc persones, entre les quals hi havia

Vorkuta.
Anys 30

Gevorkian¹⁰, Virap¹¹. A cadascun se li va donar un quilo de pa i es va ordenar que preparessin les seves coses per a un nou comboi...» Als 15 o 20 minuts, una ràfega tancada de metralladora, després trets dispersos. Així, en grups de 25, de 40 com el de dones –on hi havia la comunista ucraïnesa Chumskaya i fins i tot alguna dona amb crosses-, de 100 de vegades, com els que, desafiadors, se'n van anar cantant la internacional: van ser eliminats

va anomenar la garanixtina. La massacre dels «enemics del poble», la massacre dels «trotskistes». Durant mesos, tant de dia com de nit, durant les crides del matí i de la tarda, es llegien innumbrables condemnes a mort. (...) Totes les llistes s'acabaven de la mateixa manera: «la sentència va ser executada. El cap de la USVITL, el coronel Garanin»¹⁴. Quants? Shalamov afirma que «milers».

En les seves antologies del *Gulag*, Jacques Rossi dóna la xifra de vint-i-set mil. L'historiador Paul Le Blanc estima que més de 2 milions van ser condemnats del 1934 al 1938, amb més de 700.000 execucions i més d'un milió enviats a camps de treball brutals, en què van morir.

Stalin feia complir al peu de la lletra el que pregonava el seu cartell: «Esborreu de la faç de la terra l'enemic del poble, Trotski, i la seva sagnant colla feixista».

Però aquí estem, recollint amb humilitat, però també amb determinació, la seva torxa, per seguir lluitant per la revolució socialista. Aquest és el millor homenatge que els podem fer als qui van deixar la seva vida per ella i van ser, en «la profunda nit negra» – que deia Gevorkian-, les estrelles més brillants.

M. Esther del Alcázar
i Fabregat

Notes

¹ «Com més fosca la nit, més brillant l'estrella», títol del 4t volum de la vida de Trotski, de Tony Cliff (Yigael Gluckstein, trotskista jueu nascut a Palestina, fundador al Regne Unit del Socialist Workers Party -SWP-)

² Pierre Broué (Privas, Ardèche, 8/05/1926 - Grenoble, Isère, 26/07/2005). Historiador francès fundador de l'Institut Lleó Trotski, va ser militant trotskista tota la seva vida, fins al 1989 al PCI (continuador de l'OCI)

³ «Els i les trotskistes en la lluita contra la degeneració burocràtica de la URSS» <https://luchainternacionalista.org/IMG/pdf/ll91-Supl.pdf>

⁴ <https://ceip.org.ar/Provocacion-policiaca-generalizada>

⁵ Broué, Pierre. *Comunistas contra Stalin. Masacre de una generación.* <https://proletarios.org/books/Pierre-Broue-Comunistas-contra-Stalin-Masacre-de-una-generacion.pdf>

⁶ Broué, Pierre. *Comunistas contra Stalin...*

⁷ Fyodor Dingelstedt, membre del partit des de 1910, «professor roig» amb un passat revolucionari i membre de l'Oposició d'Esquerres des del principi, autor d'una obra sobre les relacions agràries a l'Índia, escrita al Museu Britànic durant una llicència científica (F. Dingelstedt: *The Agrarian Question in India*, Priboi, 1928).

⁸ David Maidenberg, obrer dels tallers de construcció de ferrocarrils de Kremenchug, i un dels dirigents de la vaga del 1928.

⁹ María Joffé, va poder sortir de l'URSS el 1975 després de 27 anys als camps de concentració i a l'exili. El seu marit Adolf s'havia suïcidat abans que capitular dient, «*Quan ja no puguis servir la causa a què has dedicat la teva vida, hauries de donar-li la teva mort.*»

¹⁰ Sòcrates Gevorkian, qui havia encoratjat la majoritària vaga seguida des de totes les orientacions polítiques dient: «*No són les ombres del crepuscle sinó les de la profunda nit negra les que envolten el nostre país. [...] Cap compromís és possible amb els traïdors i els botxins estalinistes de la revolució. Però abans de destruir-nos, Stalin intentarà humiliar-nos tant com pugui... Ens van deixar com a únic mitjà de lluita en aquesta desigual batalla: [...] la vaga de fam [...]*». George Saunders, Samizdat: Voces de la oposició soviètica, Ediciones Pluma,

¹¹ Virap Virapov, vell bolxevic i antic membre del Comitè Central d'Armènia

¹² *Los trotskistas en los campos de concentración de Stalin:* Relato de un testigo presencial de la huelga en Vorkuta. <https://centromarx.org/documentos/historia/revolucion-rusa/117-los-trotskyistas-en-los-campos-de-concentracion-de-stalin.html>

¹³ Varlam Shalámov. *Relatos de Kolymá.* <https://rebellion.org/nota-sobre-los-relatos-de-kolima-de-varlam-shalamov/>

¹⁴ Broué, Pierre: «*Vorkuta: de la victoria a la masacre*» <https://fundanin.net/2019/03/22/vorkuta-de-la-victoria-a-la-masacre/>

Perú

«Tercera toma de Lima» Visca la lluita del poble

Centenars de milers de persones es van mobilitzar novament el 19 de juliol a tot el Perú amb la consigna central «*No a la dictadura assassina*». Milers van marxar a Lima, altres es van mobilitzar a més de 50 ciutats, i també hi va haver bloquejos de carreteres a 58 províncies, exigint la renúncia de la presidenta Dina Boluarte, el tancament del Congrés, l'avançament d'eleccions i eleccions a Assemblea Constituent.

La policia va impedir a diversos sectors arribar fins a Lima, però no va poder evitar que hi arribessin milers de persones. A més, també es van unir a la mobilització estudiants i sectors de treballadors a Lima. Hi va haver repressió amb gasos lacrimògens, ferits i detinguts.

Diferents organitzacions han anunciat noves mobilitzacions pels propers dies.

Entre desembre i març hi va haver un gran aixecament popular, amb les mateixes demandes, amb vagues regionals, talls de carreteres, bloquejos als aeroports i marxades zonals, especialment al sud del país, que va ser ferotgement reprimit amb 70 morts.

Aquesta rebel·lió iniciada al desembre es produeix per la desfeita social i política que fa anys que viu el Perú. Un país de més de 33 milions d'habitants i que té el 70% de feina precària i informal i el 20% de la població sota el llindar de la pobresa. Tots els partits tradicionals estan totalment desacreditats. Van ser destituïts els darrers cinc presidents per corrupció i perquè van governar per als rics, per a les multinacionals, per a les mineres i l'agronegoci.

També la rebel·lió es va produir pel fracàs del Govern de Pedro Castillo, que el 2021 va arribar al poder amb el vot massiu del Sud explotat, dient-se d'esquerres i prometent que nacionalitzaria el gas i convocaria una Assemblea Constituent. I com tots els falsos governs d'esquerra llatinoamericans, no va complir res. Per contra, va seguir amb pactes amb l'oligarquia peruana i les multinacionals, aprofundint la misèria i la desigualtat social.

Castillo, davant del gran desgast que estava patint en els sectors populars, va voler fer la jugada de dissoldre el Congrés, però li va sortir malament. La seva vicepresidenta Boluarte, una altra falsa esquerranista, es va aliar amb la dreta, el va detenir i es va fer càrrec de la Presidència.

Però les masses explotades, malgrat les crítiques a Castillo, no van acceptar que fos Boluarte, unida a la dreta i al Parlament corrupte, qui assumís

Lima»

de treballador peruà!

abruptament el Govern, recolzada per la policia i les forces armades. Per tot això es va desfermar la rebel·lió popular-camperola al Perú. El poble treballador i camperol va sortir als carrers perquè està fart de la pobresa del capitalisme i volen canvis de fons.

La rebel·lió es va aturar al març per la forta repressió assassina i la manca d'una direcció unificada. Però, a més, el Govern no va caure pel rol de les direccions i l'esquerra tradicional. A tall d'exemple, el Partit Comunista—que dirigeix la CGTP (central obrera burocràtica)—, *Patria Roja*—d'extracció maoista i dirigent del SUTEP (sindicat de mestres)—i Nuevo Perú-Juntos por el Perú—organització política de centreesquerra de Verónica Mendoza— van frenar les lluites i es van negar a un pla de lluita comú per tal de fer fora el Govern.

Avui això no ha canviat, segueix sense haver-hi una direcció unificada de la lluita contra el Govern, però la situació social s'ha agreujat. La inflació ha incrementat el cost de la vida, els salaris no arriben i segueix creixent la informalitat laboral. La despesa social es redueix mentre creixen els pagaments del deute extern i el subsidi als grans capitalistes. A més, el país va viure des del març de 2023 l'impacte social de la crisi ambiental amb la presència devastadora del Cicló Yaku sense mesures del Govern per a ajudar de forma efectiva als damnificats.

Per això avui la lluita es reprèn per la pressió popular. A tal punt que la mateixa CGTP ha hagut de convocar una «aturada cívica» i marxar sobre Lima. Les coordinadores que s'han format, tant des del sud del país com en altres regions, com també organitzacions sindicals regionals i organitzacions camperoles, es van unir per cridar a aquesta tercera «toma de Lima».

El Partido de los Trabajadores-Uníos (PT-Uníos), organització de la UIT-QI al Perú, participa activament des del començament en les mobilitzacions. Fonamentalment ho fa a Lima, Cuzco, Ayacucho i Puno. A Cuzco formem part de la coordinadora regional i a Lima actuem amb la companya Angèlica Liliana Mayhuasca, dirigent del sindicat de salut de l'hospital de San Juan de Lurigancho.

El PT-Uníos ha convocat a enfrontar de forma unificada la política del Govern i exigir un augment de sous i jubilacions contra la inflació, justícia pels caiguts i que els responsables polítics i materials de la repressió vagin a la presó. La lluita a cadascuna de les ciutats passa per construir una Coordinació Nacional de les Organitzacions en lluita i un plec de reivindicacions unificat per desenvolupar la mobilització nacional del poble treballador i la joventut.

Des del PT-Uníos es convoca a debatre i organitzar-se a cada lloc de treball o d'estudi i als barris, per a acomplir amb aquestes tasques i construir junts una alternativa política de la classe treballadora que superi les direccions tradicionals de l'esquerra reformista i derroti la dreta, a l'efecte d'aconseguir cada una de les demandes populars, fer fora el Govern de Dina Boluarte, convocar una Assemblea Constituent lliure i sobirana, i perquè governin les i els treballadors i els pobles, acabant amb el capitalisme de la fam, amb mesures de fons com la nacionalització del gas, de les mineres i que es deixi de pagar el deute extern, entre altres mesures. Cal que hi hagi fons per a salaris, feina, educació, habitatge i salut pel poble peruà, i posar els recursos del país al servei de les majories populars i no pas d'una minoria explotadora que s'omple les butxaques mentre el poble pateix la gana i la misèria.

Des de la UIT-QI cridem a la solidaritat internacional amb la lluita del poble treballador peruà. Fora Dina Boluarte i Congrés assassins!

21/07/2023

Unitat Internacional
de Treballadores
i Treballadors -
Quarta Internacional

Argentina

El resultat de les PASO i el dia després

En les PASO [eleccions primàries obertes i obligatòries] del 13 d'agost es van definir les principals candidatures per a les eleccions generals del 22 d'octubre. L'ultradretà Milei va resultar el més votat, perquè ha canalitzat una bona part del cansament popular. Un rebuig que també es va manifestar amb onze milions de persones que no van anar a votar i un milió que ho van fer en blanc o nul.

Amb uns resultats electorals molt desfavorables, *Juntos por el Cambio* va quedar segon i la seva candidatura serà encapçalada per Patricia Bullrich, que va derrotar en l'elecció interna a Rodríguez Larreta. El peronisme d'*Unión por la Patria* va ser l'altre titular, en patir una veritable desfeta amb Massa-Grabois, amb el pitjor resultat de la història. Les dues coalicions patronals tradicionals van sortir derrotades.

El *Frente de Izquierda-Unidad* va obtenir 628.893 vots a les presidencials, amb la llista PTS-Esquerra Socialista encapçalada per Myriam Bregman i Nicolás De la Canella la clara guanyadora a les internes, per la qual cosa estarà entre les candidatures a les presidencials de l'octubre. Fem una crida des d'ara a enfrontar les brutals retallades que acaba d'aplicar el govern l'endemà les eleccions, i a enfortir el Frente de Izquierda- Unidad per lluitar pels canvis de fons que necessita el poble treballador.

Guanya l'ultradretà Milei i diu que *«no tindrè problemes amb l'FMI perquè l'ajustament que preparo és molt més dur.»*

La gran sorpresa va ser el creixement de Milei, que va aconseguir un 30% del total de vots. Un fenomen que no havien previst les enquestes. Sumant a això les derrotes del peronisme i de Junts pel Canvi, el resultat de les PASO va generar un terratrèmol polític, en sorgir un presidenciable ultradretà que té com a vicepresident una negacionista que es dedica a defensar a genocides de l'última dictadura militar, davant un govern que ha d'aguantar fins a desembre aplicant les retallades de l'FMI. S'auguren nous canvis bruscos, tant socials com polítics.

El vot a Milei va tenir una extensió nacional, ja que es va imposar en 16 dels 24 districtes, fins i tot on governava el peronisme o *Juntos por el Cambio*. Va obtenir el vot de joves (sobretot homes) de sectors populars i de treballadors. El vot a Milei és un vot de repudi i cansament completament equivocat, ja que es tracta d'un polític ultradretà i reaccionari que només pot oferir menys drets, més fam i submissió. El seu «pla motoserra» va en contra

de la classe treballadora, les dones i dissidències, i de la joventut. Si hi afegim que Patricia Bullrich (que només postula mà dura i repressió) encapçalà la fórmula de la dreta, compartim la legítima preocupació de milions que diuen «com pot ser que s'hagi arribat tan lluny», amb una gran incertesa entre tots els sectors socials. Lali Expósito va advertir sobre el perill que *«hi hagi gent que voti a un antidrets»* i el músic Gatriel que *«si els hospitals fossin tots privatitzats, jo estaria mort»*.

Però, com s'explica aquest auge d'una figura que diu obertament que eliminarà drets essencials, que farà pagar una taxa per accedir a la salut i l'educació pública i gratuïta, que proposa la dolarització (cosa que significaria polvoritzar directament salaris i pensions), a més de la venda d'òrgans i de voler acabar amb el dret a l'avortament legal, segur i gratuït, entre altres barbaritats?

Això només s'explica pel desastre al qual ens han portat els diferents governs capitalistes, amb més misèria i entreguisme, generant decepció i cansament que acaben capitalitzant personatges summament perillosos com Milei, com han estat Bolsonaro al Brasil, Vox a l'Estat Espanyol o l'ultradretà Katz a Xile, justament els qui van felicitar Milei pel seu triomf.

Milei és una expressió nacional d'aquests fenòmens d'ultradreta que es donen en altres països davant la decadència capitalista i en repudi a aquesta democràcia per als de dalt, precisament quan es compleixen «40 anys de democràcia» en què han governat tots, radicals, peronistes en les seves diferents formes, centredreta i centreesquerra, responsables d'actual desastre social.

En les PASO s'ha donat aquest vot a una variant electoral d'ultradreta com Milei, encara que aquest fenomen representa diferents tipus de vots, contradictoris, que va des d'aquells que estan d'acord amb alguna de les seves propostes, a d'altres que no les comparteixen, però que diuen «no podem estar pitjor», *«ja ho hem provat amb tots i ens han portat al desastre»* i *«que marxin tots»*, creient enmig d'una brutal confusió que Milei pot combatre als *«polítics lladres»* o que representa *«una cosa nova i diferent»*. La confusió i desesperació és tan gran que s'opta per Milei creient que representa una cosa nova, quan no es diferencia en res dels governs anteriors, perquè fa costat a la dictadura i reivindica el peronisme dels anys 90 amb Menem i Cavallo (que molts joves no van conèixer), que van ser els qui ens van portar al desastre amb milers d'acomiadaments, lliurament

de les empreses estratègiques, un deute extern sideral i l'indult als militars colpistes.

Per això no es tracta d'un «vot de càstig», sinó que es beneficia a un personatge retrògrad, reaccionari, anti-drets, misogin i antiobrèr. Des de l'esquerra cridem decididament a enfrontar-lo, als carrers i a les urnes. Cal fer el debat davant els joves i sectors populars confosos que el van votar, molts dels quals retrocedeixen en veure el mal que representa el seu nefast programa de govern.

El peronisme obté el pitjor resultat de la història i Larreta-Morales són els altres dels grans derrotats

El gran derrotat d'aquestes PASO va ser el peronisme, amb Sergio Massa al capdavant. Ni Alberto Fernández ni Cristina Fernández van aparèixer en la campanya, ni en el búnquer on va parlar Massa agraint diverses vegades a Juan Grabois, que es va presentar a les llistes del peronisme per evitar la fuga de vots a l'esquerra, sense la qual cosa el resultat probablement hauria estat pitjor. També cal destacar que *Unión per la Patria* va perdre a Santa Cruz, la terra kirchnerista per

El govern ja ha llançat la campanya que cal secundar-lo a l'octubre per a «que no guanyi la dreta». Clar que Milei i Bullrich s'han de rebutjar i combatre, però el peronisme no és l'instrument per fer-ho. Com molt bé va dir Myriam Bregman aquest diumenge: «sota el govern del Frente de Todos la ultradreta ha crescut com mai».

Què vol dir «combatre a la dreta»? Combatre a la dreta hauria estat desconèixer el pacte de Macri amb l'FMI i deixar de pagar un deute usurer i fraudulent com reclamem des del Frente de Izquierdas, i no el contrari, com ha fet el govern del Frente de Todos.

«*Combatre a la dreta*» a Jujuy, per exemple, seria fer el que fa el poble amb l'acompanyament del Frente de Izquierdas Unidad: enfrontar la reforma constitucional entreguista i repressiva de Gerardo Morales, no com va fer el peronisme, que en va ser còmplice i fins va votar a favor. És el mateix que va passar sota el govern de Macri en 2015-2019, on només els treballadors, el sindicalisme combatiu i l'esquerra enfrontem la reforma de les pensions el desembre de 2017 mentre el peronisme votava les lleis de Macri i la CGT era còmplice de les seves

retallades. No ens hem de deixar enganyar. Ja 'hi ha prou de doble discurs. L'esquerra és l'única que continuarà sent conseqüent enfrontant les retallades i la repressió de tots els governs, com ho hem fet sempre, posant la nostra militància i els nostres escons al servei de les lluites. Aquesta és la gran lliçó que cal treure amb l'actuació que hem tingut en tots aquests anys.

excel·lència, on els docents pateixen salaris de pobresa per les retallades de la Alicia Kirchner, que els persegueix i criminalitza al millor estil macrista.

El peronisme va perdre cinc milions i mig de vots, amb vint punts menys que en 2019 (27 versus 47%). Fins i tot on va guanyar, com en província de Buenos Aires, el governador Kicillof, que va per la reelecció, va retrocedir 16 punts amb 1,5 milions de vots menys. I és que el *Frente de Todos* d'aleshores (avui *Unión por la Patria*) només pot mostrar més retallades, saqueig i lliurament a l'FMI. Un govern l'endemà de les eleccions va devaluar un 22% el peso per ordre directa de l'FMI, la qual cosa ja està generant una inflació de dos dígits per als pròxims mesos amb la consegüent major pèrdua salarial i de les pensions. Això és el peronisme avui, en ple segle XXI, que no té res de «nacional i popular», com falsament pregona.

El Frente de Izquierdas ha obtingut un bon resultat i la fórmula Bregman-Del Caño és l'única d'esquerra entre les cinc presidencials, cridant a donar lluita en les lluites i en les eleccions.

El Frente de Izquierdas Unidad ha obtingut un bon resultat, en el marc en el que entre les tres forces patronals van treure 86 % dels sufragis. Els 628.893 vots que va obtenir són molt valuosos per a continuar enfortint l'única alternativa de les i els treballadors: el sindicalisme combatiu i la unitat de l'esquerra per a enfrontar als candidats de les retallades i l'FMI.

La llista conformada pel PTS i Izquierda Socialista, encapçalada per Myriam Bregman i Del Caño, amb el «Pollo» Sobrero candidat a governador en l'estratègica província de Buenos Aires i tantes

lluitadores i lluitadors a la resta del país, ha resultat àmpliament guanyadora en l'elecció interna del *Frente*. Un triomf nacional que va premiar als qui no dividim i respectem els acords a l'interior del front, que ens han permet créixer en aquests anys. El resultat és especialment important a les barriades obreres i populars en l'àrea metropolitana profunda, com es va demostrar a La Matanza i altres districtes, excepte a l'elecció a Cap de Govern de CABA, on es va donar la polèmica elecció local deslligada de l'elecció nacional i amb un vot electrònic desastrós, on es va imposar la llista de PO-MST.

La llista *PTS-Izquierda Socialista* va guanyar nacionalment pel 70% dels vots versus el 30% de la divisionista de *PO-MST* amb Solano-Ripoll.

Lamentablement, la divisió impulsada per aquests partits va impedir que el Frente de Izquierdas pogués donar en forma unitària la lluita contra els partits patronals, dedicant-se a atacar a la nostra llista amb acusacions mentideres i infundades. Les altres llistes d'esquerra, externes al *FIT Unidad*, com el *Nuevo MAS* de Manuela Castañeira i Marcelo Ramal de Política Obrera, no van passar les PASO.

Ara el *Frente de Izquierda* donarà la lluita amb una llista única enfront dels candidats patronals. Fem una crida a les i els lluitadors i a la resta de l'esquerra a què se sumin per a donar junts aquesta lluita, fent costat a les candidatures del FIT-U que encapçala Bregman.

Fem una crida a continuar aixecant de manera conseqüent un programa de fons com el vam fer en les PASO, per la ruptura amb l'FMI, el no pagament del deute extern, en suport a les lluites obreres i populars com a Jujuy i la docència, en defensa dels drets de les dones, dissidències i de la joventut, contra el saqueig ambiental i en repudi a la repressió i el gallet fàcil. Diem que Milei, Bullrich i Massa són els candidats de les retallades i l'FMI i que, per tant, la sortida és per esquerra, és enfortir una alternativa obrera i socialista per a lluitar per imposar un pla econòmic obrer i popular i un govern de l'esquerra i de les i els treballadors. Els polítics patronals estan ficats en les seves «estratègies» electorals en vistes a octubre. Estan preocupats per veure com continuen enganyant el poble treballador i a la joventut, especulant sobre qui estarà en a la segona volta, mentre el poble treballador s'enfonsa en la misèria.

Per part nostra, des d'Izquierda Socialista i el FIT-U cridem els treballadors a enfrontar el nou ajustament que acaba de descarregar el govern.

Denunciem a la burocràcia sindical de la CGT i

les CTA que han donat suport al govern, exigint-los que convoquin a una vaga i un pla de lluita nacional. Posem tota la nostra militància i al sindicalisme combatiu al servei de donar suport a les reivindicacions obreres i populars, i per a enfortir l'única llista d'esquerra a l'octubre, postulant el nostre programa obrer i socialista i lluitant per més escons d'esquerra. Saludem als qui ens han acompanyat en aquesta lluita i els convoquem a continuar junts.

16/08/2023

Izquierda Socialista - Argentina

El Socialista

Ucraïna

Vam realitzar el 4

Les camarades Cristina i Isarn de *Lluita Internacionalista*, juntament amb Paco de la *CGT Anoia*, hem pogut dur a terme el 4t comboi d'ajuda als sindicats i l'esquerra organitzada ucraïnesa. A través d'*Ajuda Obrera Internacional* el comboi també ha estat possible gràcies a les aportacions de l'*Aurora*, *CGT Ensenyament Baix Llobregat* i *Ensenyament Barcelona*, de *CGT Anoia* i *CGT Lleida*, el *Colectivo Léodile Béra*, *MATS* de la sanitat de Madrid, i *Transversales*.

A **Kiev** vam quedar amb **Col·lectius Solidaritat**, que fa una tasca d'ajuda a la joventut i als sindicats d'esquerres al front i a la rereguarda. En aquesta organització on milita el nostre camarada Sergiy Movchan, qui s'ha encarregat de tota l'organització. També ens van reunir amb Vitaly Dudin del **Moviment Social** ucraïnès, així com amb els companys Zhakar Popovich i Denis Pilash, tots dos activistes i militants del mateix partit. Vam parlar de la seva situació un any després del seu primer congrés, de la seva tasca en defensa dels treballadors i treballadores a Ucraïna i de les dificultats de construir des de l'esquerra entre el neoliberalisme de Zelenski, el conservadorisme i l'extrema dreta en plena lluita contra la invasió russa.

A **Mikolàiv** ens vam trobar amb les treballadores del **Sindicat de l'Educació i Ciència**, a les quals vam lliurar 30 lots de roba de llit, tal com ens havien demanat. En aquesta ciutat s'hi creuen dos rius, el Bug i l'Inhul, a 65 quilòmetres del Mar Negre. Així i tot, des de l'inici de la invasió tenen molts problemes amb l'aigua potable. Les potabilitzadores duïen l'aigua de més amunt, del Dnipro i han estat destruïdes com a objectiu de guerra. Les que han construït de nou s'espantllen contínuament a causa de l'alta salinitat. Vam poder visitar una facultat de la Universitat Almirall Makarov, que ha estat colpejada per míssils en diverses ocasions i estan treballant per estabilitzar l'edifici. Un treballador bromeja: - *No sé què tenen els russos contra nosaltres, només han destruït els lavabos, no*

Fort comboi d'ajuda als sindicats ucraïnesos

en queda ni un! No s'espera que hi puguin reprendre les classes presencials durant el curs vinent.

Després de la visita, ens havien preparat un emotiu acte en agraïment per l'ajuda rebuda, on van assistir més de 50 treballadores del sindicat que van compartir les històries de les més directament afectades. Algunes havien escapat de territori ocupat al cap de setmanes d'aguantar combats i bombardejos sense sortir dels búnquers, d'altres s'havien quedat sense casa perquè estava derruïda i totes elles estaven soles, moltes a càrrec de criatures. L'ajuda la reben les treballadores amb menys recursos, les que encara no tenen res després d'abandonar les

seves cases, pobles i ciutats, com la Polina: «*Vam fugir en un cotxe vuit persones dos gats i un gos*».

Krivi Rih és una ciutat que té uns cent quilòmetres de longitud i ajunta les diverses mines i fàbriques que li donen vida. Entre la indústria minera i la metal·lúrgica, almenys hi treballen 150.000 treballadores. Allí ens vam reunir amb Yuri Samoïlov del **Sindicat Independent de Miners** de la ciutat i amb dues treballadores d'**Arcelormital**. Vam parlar de la baixa càrrega de treball a causa de la guerra i de les dures condicions en les quals treballen tant a la mina com a la cadena de producció. Ens van explicar la corrupció que hi ha entre els alts càrrecs de les empreses i com externalitzen serveis a empreses més petites de la seva propietat a costa dels salaris dels treballadors. La Svitlana ens comentava: - *Diuen que posaran mesures de seguretat, que les subcontracten a la seva empresa, però no volen pagar cap plus de perillositat*. Vam lliurar-los 20 torniquets per als membres del sindicat que combaten en primera línia de front.

A **Zaporíjia** ens vam retrobar amb el **Sindicat Independent de Treballadors del Ferrocarril**. El dia anterior un míssil rus que havia errat l'objectiu havia matat a dues noies de 19 i 20 anys mentre cantaven al carrer, una d'elles era filla d'un company dels sindicalistes. Al magatzem on reparen els trens tenen una petita sala on descarreguen tots els productes bàsics i de primera necessitat i de se-

Kagarlitsky, llibertat!

El sociòleg marxista rus Boris Kagarlitsky ha estat detingut sota el càrrec de «*justificar el terrorisme*» i corre perill de ser condemnat a 7 anys de presó. És més que clar que el motiu del seu arrest és la seva posició contra la guerra, que ha estat declarant clarament des del començament de la invasió russa a gran escala d'Ucraïna, el 22 de febrer del 2022.

(...) Condemnem durament aquest acte de repressió política, un exemple més d'una llarga seqüència de persecució política contra els activistes pacifistes russos. (...) La detenció del més conegut pensador marxista rus contemporani mostra una tendència cap a la desaparició definitiva de qualsevol espai crític a l'estat de Putin.

Som conscients de les seves posicions polítiques anteriors el 2014-2015 sobre les etapes inicials de la guerra a Donbass i l'annexió de Crimea, per a nosaltres inacceptables. Però durant

els darrers anys ha anat canviant de mica en mica les seves posicions respecte a la situació a Ucraïna i respecte al règim de Putin. Quan va esclatar la invasió a gran escala, la va condemnar obertament (...) no ha abandonat el país i fins al moment de la seva detenció ha estat treballant activament en la construcció d'una àmplia coalició contra la guerra.

Exigim el seu alliberament immediat, així com el d'altres presos polítics del règim de Putin. El món necessita un fort moviment contra la guerra a Rússia per posar fi a aquesta invasió sagnant.

**Llibertat per a Boris Kagarlitsky!
Tropes russes fora d'Ucraïna!**

30/07/2023

Extractes declaració de LI

guida tots els treballadors expliquen les dificultats perquè els assignin bones rutes i la inseguretat de no saber com actuar quan bombardegen prop de les rutes del ferrocarril entre diferents objectius militars, com per exemple fàbriques. Un maquinista ens ho explicava: - *Encara hi ha poca càrrega de treball, si vull fer hores he de demanar les rutes més perilloses.* Allà vam comprar lots d'aliments bàsics per a 71 famílies que van venir a recollir l'ajuda a la seu del sindicat a les cotxeres.

Vam arribar fins a **Korosten** per iniciar una nova relació amb un **Sindicat Independent de Treballadors del Ferrocarril**. Allí, a banda de la reparació, la feina principal és la producció de rodes de tren. La fàbrica, construïda el 1914, va ser bombardejada els primers mesos de la guerra.

Insisteixen en la importància de la contra-ofensiva ucraïnesa i sobretot de les armes defensives i la seguretat que els dona el sistema antiaeri com a treballadors i a les seves famílies. Les condicions de treball són molt dures: - *La normativa del sabó que s'ha d'entregar a cada treballador setmanalment la va signar Lenin!* I les naus tenen vidres trencats i sembla que treballin a la intempèrie. A més destaquen la gestió nefasta dels dirigents de l'empresa pública del ferrocarril, que pretén reduir costos a base de reduccions de personal. Fem entrega personalment d'una part dels torniquets i d'un visor nocturn pel cotxe a

un sindicalista enrolat a l'exèrcit que ara mateix està de permís. La resta s'entreguen per la resta de combatents que formen part del sindicat.

Des de **Lluita Internacionalista** pensem que la solidaritat internacionalista ha d'enfortir als treballadors i treballadores del món davant dels imperialismes. Enfrontem la teoria dels camps des d'una perspectiva de classe. Donem suport a la classe treballadora ucraïnesa que resisteix la invasió russa i que cada dia es veu més ofegada per les polítiques neoliberals del govern de Zelenski i els seus aliats!

1/09/2023

Isarn Pardes

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAINT@TELEFONICA.NET
- 📷 LLUITA.INTERNACIONALISTA
- 🐦 @LUCHAINT
- 📘 @LINTERNACIONALISTA

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

